

MINISTER
Rodziny i Polityki Społecznej

Warszawa, *elektroniczny znaczek czasu*

DUS-II.058.162.2021.MBu

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu RP

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na interpelację Posła na Sejm RP Pana Jarosława Rzepy wraz z grupą posłów, znak: K9INT28208, w sprawie emerytur osób z rocznika 1953, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W dniu 10 lipca 2020 r. weszła w życie ustawa z dnia 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. poz. 1222). Przedmiotową ustawą Sejm RP zrealizował wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., sygn. akt P 20/16, nakazujący ustawodawcy wprowadzenie odpowiednich regulacji mających na celu sanację konstytucyjności sytuacji prawnych, w których zastosowanie art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 291, z późn. zm.) wywołało skutki zakwestionowane przez Trybunał.

Regulacje prawne zawarte w ustawie z dnia 19 czerwca 2020 r. mają zatem na celu umożliwienie przeliczenia emerytur powszechnych bez zastosowania, zawartego w art. 25 ust. 1b, mechanizmu pomniejszania podstawy ich obliczenia o sumę kwot pobranych emerytur wcześniejszych, ubezpieczonym z rocznika 1953, pobierającym emeryturę wcześniejszą na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1 stycznia 2013 r.

Uprzejmie informuję, że osoby uprawnione, które występowały po raz pierwszy o przyznanie emerytury powszechnej, mogły w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy złożyć do organu rentowego wnioski o jej przeliczenie. Natomiast te osoby uprawnione, które przed wydaniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego składały do ZUS wnioski o ustalenie prawa do emerytury powszechnej, a następnie skutecznie go nie

wycofały, skorzystały z przeliczenia emerytury powszechnej z urzędu przez organ rentowy po upływie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie przepisów ustawy.

Podkreślenia wymaga, że w przypadku obu wymienionych wyżej grup, przeliczenie jest dokonywane bez zastosowania mechanizmu pomniejszania podstawy obliczenia emerytury powszechnej o sumę kwot pobranych emerytur wcześniejszych, według parametrów z dnia złożenia wniosku – zgodnie z generalną zasadą prawa emerytalno-rentowego, tj. zasadą wnioskowości wyrażoną w art. 116 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Część ubezpieczonych z rocznika 1953 występowała z wnioskami o emeryturę powszechną w momencie osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego (w odniesieniu do znacznej grupy kobiet były to lata 2013 – 2014). Zatem do ustalenia podstawy emerytury, zgodnie z obowiązującymi przepisami, przyjęte zostają parametry (kapitał początkowy, kwota składek na ubezpieczenie, średnie dalsze trwanie życia) obowiązujące w chwili składania wniosku.

Natomiast w przypadku tych ubezpieczonych, którzy wystąpili o emeryturę powszechną po raz pierwszy po wejściu w życie przepisów wprowadzonych przywołaną nowelizacją, parametry do ustalenia podstawy wymiaru emerytury są przyjmowane również na dzień złożenia wniosku, lecz jest to już dzień przypadający w okresie między 10 lipca 2020 r. a 10 stycznia 2021 r.

Zróżnicowanie to wynika jedynie z terminu, w którym osoba zainteresowana wystąpiła z wnioskiem po raz pierwszy, jednakże same zasady ustalenia podstawy obliczenia emerytury są jednolite na gruncie prawnym.

Należy zauważyć, że ubezpieczonym, którzy po dokonaniu ponownego przeliczenia emerytury powszechnej otrzymają świadczenie wyższe od pobieranej dotychczas emerytury wcześniejszej bądź emerytury powszechnej (wyliczonej - tytułem przykładu - w latach 2013-2014, wypłacanej lub zawieszanej ze względu na fakt, iż pobierana emerytura wcześniejsza była świadczeniem korzystniejszym) – organ rentowy wypłaca stosowne wyrównanie. Kwotę wyrównania, zgodnie z przepisami ustawy, stanowi różnica między sumą kwot emerytur, jakie przysługiwałyby w okresie od zawieszenia emerytury lub od dnia podjęcia jej wypłaty (w każdym przypadku z uwzględnieniem ich waloryzacji) do dnia wydania decyzji o ponownym przeliczeniu a sumą kwot wypłaconych w tym okresie.

W związku z powyższym uprzejmie informuję, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalając wysokość emerytury powszechnej ubezpieczonym z rocznika 1953, pobierającym emeryturę wcześniejszą na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1 stycznia 2013 r., nie stosuje, zawartego w art. 25 ust. 1b, mechanizmu pomniejszania podstawy ich obliczenia o sumę kwot pobranych emerytur wcześniejszych. Tak wyliczona emerytura jest zawsze wyższa od emerytury powszechnej, której ustalenie uwzględniałoby kwotę pobranych

Ministerstwo Rodziny i Polityki Społecznej
ul. Nowogrodzka 1/3/5, 00-513 Warszawa
e-mail: info@mriips.gov.pl, tel. 222-500-108

już emerytur wcześniejszych. Nie oznacza to jednak, że w każdym przypadku tak ustalona emerytura powszechna jest wyższa od pobieranej już emerytury wcześniejszej. W takiej sytuacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych w decyzji o ponownym ustaleniu wysokości emerytury zamieszcza informację: *Emerytura ustalona w niniejszej decyzji nadal jest świadczeniem mniej korzystnym od dotychczas pobieranej wcześniejszej emerytury przyznanej decyzją z dnia DD-MM-RRRR, wobec czego Zakład będzie kontynuował wypłatę tej emerytury.*

Przyczyny, dla których emerytura powszechna pomimo, że przy jej ustalaniu nie zastosowano, zawartego w art. 25 ust. 1b, mechanizmu pomniejszania podstawy jej obliczenia o sumę kwot pobranych emerytur wcześniejszych, może być niższa od emerytury wcześniejszej, wynikają ze sposobu ustalania tych świadczeń. Emerytury wcześniejsze były ustalone na zasadach wynikających ze starego systemu emerytalnego, uwzględniającego m.in. część socjalną w świadczeniu emerytalnym, ustalenie podstawy wymiaru emerytury jedynie z wybranych lat oraz okresy nieskładkowe, które miały wpływ na wysokość ustalonego świadczenia. Emerytury powszechne są ustalone w oparciu o formułę wynikającą z nowego systemu emerytalnego, co oznacza ścisły ich związek z kwotą składek na ubezpieczenie emerytalne w okresie całej aktywności zawodowej (z uwzględnieniem kapitału początkowego). Oznacza to, że w zależności od przyjętej formuły emerytalnej wysokość świadczenia może być różna. Nowy system emerytalny premiuje osoby o dłuższym stażu ubezpieczeniowym, a tym samym świadczenia osób, które wcześniej zakończyły aktywność zawodową, mogą być niższe.

Przedstawiona przez Pana Posła Jarosława Rzepę interpelacja dotyczy również postulatu zmiany przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. *o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych*, w kierunku objęcia rozwiązaniami wynikającymi z ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. *o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych* również ubezpieczonych, innych niż urodzeni w 1953 r., którzy prawo do emerytury przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego mieli ustalone na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1 stycznia 2013 r., a warunki do nabycia prawa do emerytury powszechnej spełnili po dniu 31 grudnia 2012 r.

Ustawa z dnia 19 czerwca 2020 r. *o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych* została opracowana w oparciu o ogólne zasady prawa ubezpieczeń społecznych oraz orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego. Emerytura wcześniejsza przysługuje określonej grupie ubezpieczonych przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. Pomimo wypłacania emerytury wcześniejszej, a więc Ministerstwo Rodziny i Polityki Społecznej
ul. Nowogrodzka 1/3/5, 00-513 Warszawa
e-mail: info@mriips.gov.pl, tel. 222-500-108

konsumowania odprowadzonych składek, organ rentowy nadal waloryzuje kwoty składek i kapitału początkowego zewidencjonowane na koncie ubezpieczonego w ZUS, które stanowią podstawę obliczenia emerytury powszechnej. Emerytura wcześniejsza była obliczana według tzw. „starych zasad”. Na jej wysokość wpływ miały: podstawa wymiaru składek w okresie 10 lub 20 lat; parametr składkowy: 1,3% podstawy wymiaru emerytury za każdy rok składkowy; parametr nieskładkowy: 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok nieskładkowy; tzw. część socjalna emerytury stanowiąca 24% kwoty przeciętnego wynagrodzenia pomniejszonego o potrącone składki na ubezpieczenia społeczne, niezależnie od długości stażu ubezpieczeniowego i podstawy wymiaru składek. W tym miejscu należy również odnieść się do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., sygn. akt P 20/16, stwierdzającego niezgodność mechanizmu pomniejszania podstawy obliczenia emerytury powszechnej o sumę kwot pobranych emerytur wcześniejszych, ale jedynie w zakresie, w jakim dotyczył on kobiet urodzonych w roku 1953, które przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury wcześniejszej na podstawie art. 46 w związku z art. 29 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku wyraźnie natomiast zaznaczył, że nie kwestionuje możliwości stosowania mechanizmu potrącania w stosunku do pozostałych osób (część III punkt 5 akapit pierwszy orzeczenia). Całkowita likwidacja wspomnianego mechanizmu oznaczałaby, że wcześniejsi emeryci korzystaliby ze sztucznej kapitalizacji wartości emerytury z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego, spowodowanej opóźnieniem daty przejścia na emeryturę w tzw. nowym systemie. Powstałaby zatem paradoksalna sytuacja, w której im dłużej byłaby pobierana emerytura wcześniejsza, tym większa byłaby wysokość emerytury powszechnej. Stan taki byłby sprzeczny z fundamentalną zasadą prawa ubezpieczeń społecznych – powiązania wysokości świadczenia z wysokością odprowadzonych składek.

Poruszona przez Pana Posła Jarosława Rzepę kwestia dotyczy ubezpieczonych z innych niż 1953 roczników, pobierających emeryturę wcześniejszą, a więc niepozbawionych prawa do zabezpieczenia społecznego określonego w art. 67 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej; jak to zostało wykazane wyżej - osób korzystających ze świadczenia, umożliwiającego przejście z jednej emerytury na kolejną emeryturę, tym razem z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego. Obowiązujące przepisy prawa nie odbierają wymienionej grupie prawa przejścia na emeryturę powszechną, stanowią jedynie o tym, że zostanie ona obliczona z zastosowaniem mechanizmu pomniejszenia jej podstawy o sumę kwot pobranych emerytur wcześniejszych. Ma to zapobiec sytuacji, w której mimo konsumowania składek poprzez pobieranie emerytury wcześniejszej, kapitał początkowy i

zewidencjonowane składki są nadal waloryzowane, a odłożenie daty przejścia na emeryturę powszechną skutkuje podniesieniem jej wysokości. Stan taki byłby sprzeczny nie tylko ze wspomnianą wyżej zasadą prawa ubezpieczeń społecznych – powiązania wysokości świadczenia z sumą odprowadzonych składek, ale również z zasadą sprawiedliwości społecznej wyrażoną w art. 2 Konstytucji RP.

W opinii o projekcie ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (druk nr 647) Rada Ministrów wskazała: „Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 6 marca 2019 r. (sygn. akt P 20/16) orzekł o niezgodności z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej w zakresie, w jakim dotyczy kobiet urodzonych w roku 1953, które przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do tzw. wcześniejszej emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego dotyczy jedynie kobiet urodzonych w roku 1953, które przeszły na tzw. emeryturę wcześniejszą przyznaną na podstawie art. 46 w związku z art. 29 ustawy emerytalnej i pobierały to świadczenie, a następnie nabyły uprawnienia do emerytury z tytułu ukończenia powszechnego wieku emerytalnego. Wysokość emerytury ustalano od podstawy obliczenia pomniejszonej o kwoty pobranej emerytury wcześniejszej przyznanej na podstawie art. 46 w związku z art. 29 ustawy emerytalnej.

Oznaczało to konieczność skorygowania mechanizmu ustalenia kwoty emerytury przyznanej z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego z pomniejszeniem o sumę wypłaconych kwot wcześniejszej emerytury, w stosunku do ubezpieczonych urodzonych w 1953 r.

Skorygowanie przedmiotowego mechanizmu nastąpiło przepisami ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. poz. 1222) [...].

Trybunał Konstytucyjny orzekając o niezgodności art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, w zakresie, w jakim dotyczy kobiet urodzonych w roku 1953, które przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury wcześniejszej na podstawie art. 46 w związku z art. 29 ustawy emerytalnej, z art. 2 Konstytucji RP, nie zakwestionował samej zasadności istnienia mechanizmu pomniejszania podstawy obliczenia emerytury powszechnej o sumę kwot pobranych emerytur wcześniejszych, i jego stosowania wobec innych roczników. W rozdziale III, w części 5, w akapicie pierwszym uzasadnienia wyroku TK w odniesieniu do omawianej kwestii wskazano: „*Trybunał stwierdzając niekonstytucyjność zaskarżonego przepisu w zakresie, w jakim dotyczy kobiet urodzonych w 1953 r., które przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 ustawy o FUS, nie zakwestionował*

możliwości stosowania określonego w nim mechanizmu potrącania w stosunku do pozostałych osób”.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 28 listopada 2019 r., sygn. akt III UZP 5/19, stwierdził, że przepis art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej ma zastosowanie do urodzonej w 1952 r. ubezpieczonej, która od 2008 r. pobierała emeryturę wcześniejszą, warunki uprawniające do przyznania emerytury z powszechnego wieku emerytalnego spełniła w 2012 r., a wniosek o przyznanie jej prawa do emerytury powszechnej złożyła w 2016 r. W uzasadnieniu orzeczenia wskazano: *„Na pewno, podobnie jak kobiety z rocznika 1953, rok starsze ubezpieczone, przechodząc na emeryturę wcześniejszą, nie miały świadomości co do skutków prawnych, jakie może wywołać w sferze ich przyszłych uprawnień z tytułu emerytury powszechnej pobieranie świadczeń emerytalnych. Należy jednak wskazać, że w chwili nabycia przez nie prawa do emerytury w powszechnym wieku art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej nie obowiązywał, a zatem nie wywoływał jeszcze skutku prawnego. Kobiety urodzone w 1952 r. (choćby nawet urodziły się 31 grudnia 1952 r.) – przy sześciomiesięcznym *vacatio legis* – miały, po pierwsze, czas na podjęcie decyzji zapobiegającej niekorzystnym skutkom nowelizacji oraz, po drugie, możliwość zrealizowania prawa na starych zasadach (bez potrąceń). Z tego powodu nie można twierdzić, że przyrzeczenia złożone tym osobom przed zmianą przepisów pozostały bez pokrycia albo że wycofanie się państwa z dotychczasowych uregulowań miało nagły charakter. Należy zatem podsumować, że ustawodawca, umożliwiając kobietom z roczników 1949-1952 realizację świadczenia na dotychczasowych zasadach, uczynił zadość zasadzie lojalności, a wobec nieuzasadnionego aksjologicznie dynamicznego przyrostu emerytury powszechnej mógł *ex nunc* dokonać dezaktywacji owego emerytalnego „*perpetuum mobile*”. Niekonstytucyjność rozstrzygnięć względem rocznika 1953 w wyroku P 20/16 skonkludowano stwierdzeniem, że kobiety te nie miały możliwości, by zmienić konsekwencje decyzji podjętych w 2008 r. Fundamentalna różnica między nimi a osobami urodzonymi do końca 1952 r. polegała zatem na tym, że członkinie tej drugiej grupy miały możliwość zmiany konsekwencji podjętych decyzji. Respektując zatem stanowisko zawarte w wyroku P 20/16, wypada stwierdzić, że kobiety z rocznika 1952 nie znalazły się w „pułapce” decyzji podjętych przed wejściem w życie art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej. Miały bowiem możliwość skorzystania z uprawnień w kształcie, jaki istniał przed nowelizacją, co w rozpoznawanym przypadku miało miejsce między wrześniem a grudniem 2012 r.”.*

W ocenie Sądu Najwyższego, ingerencja ustawodawcy w prawa podmiotowe uprzednio nabyte przez niektóre grupy ubezpieczonych, a więc również w prawo do

pobierania emerytury w określonej wysokości, dokonywana na niekorzyść tych osób, jest usprawiedliwiona, o ile za takim rozwiązaniem przemawia wzgląd na ochronę innych wartości konstytucyjnych, np. zasada sprawiedliwości społecznej (solidaryzmu społecznego). Warunkiem uruchomienia tak rozumianej ingerencji, przy zachowaniu standardów konstytucyjnych, jest jednak wdrożenie przez prawodawcę niezbędnych mechanizmów, dzięki którym jednostka będzie miała zapewnioną realną możliwość dostosowania się do nowej sytuacji prawnej. Takiemu wymaganiu czyni zadość np. zastosowanie odpowiednio długiego okresu *vacatio legis*. W ocenie Sądu Najwyższego ustawodawca dokonujący w maju 2012 r. nowelizacji art. 25 ustawy emerytalnej, polegającej m.in. na uzupełnieniu dotychczasowego brzmienia tego artykułu o dodatkowy ustęp 1b, wywiązał się z powyższego obowiązku, skoro znowelizowane przepisy weszły w życie dopiero w dniu 1 stycznia 2013 r., a więc po upływie przeszło 6 miesięcy od daty ogłoszenia ustawy zmieniającej dotychczasowe brzmienie art. 25 ustawy emerytalnej [...].

Wysokość emerytur wcześniejszych była tylko pośrednio powiązana z wysokością odprowadzonych składek, i tylko w najkorzystniejszym, a nie w całym okresie ubezpieczenia. Istotna część świadczenia wynikała z parametrów niezwiązanych z odprowadzonymi przez ubezpieczonego składkami (część socjalna emerytury oraz okresy nieskładkowe). Podkreślenia wymaga też fakt, że pomimo wypłacania wcześniejszej emerytury, organ rentowy nadal waloryzuje kwoty składek i kapitału początkowego zewidencjonowane na koncie ubezpieczonego w ZUS, które będą stanowić podstawę obliczenia emerytury z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego w systemie zdefiniowanej składki. Zniesienie mechanizmu potrącania wynikającego z art. 25 ust. 1b wobec ubezpieczonych z roczników innych niż 1953 wywołałoby taki skutek, że wcześniejsi emeryci korzystaliby ze sztucznej kapitalizacji wartości emerytury powszechnej. Mimo pobierania dotychczasowego świadczenia i nieodprowadzania składek staliby się beneficjentami opóźnienia daty przejścia na emeryturę w nowym systemie. Wysokość emerytury z nowego systemu zwiększałaby się z uwagi na parametr zewidencjonowanych i waloryzowanych składek, niepomniejszonych o wypłacone emerytury wcześniejsze, oraz zmniejszanie się parametru statystycznego okresu dalszego trwania życia. Powstałaby zatem sytuacja, w której im dłużej pobierana byłaby emerytura wcześniejsza, tym wyższa byłaby wysokość emerytury z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego. Taki stan rzeczy byłby sprzeczny z fundamentalną, ubezpieczeniową zasadą powiązania wysokości świadczenia z wysokością odprowadzonych składek.

W związku z powyższym Rada Ministrów w podsumowaniu swojego stanowiska wskazała:

„Trybunał Konstytucyjny w orzecznictwie akcentował, że zmiany warunków społecznych lub gospodarczych mogą wymagać zmiany regulacji prawnych. W orzeczeniu z dnia 7 lutego 2006 r., sygn. akt SK 45/04, TK stwierdził: „Ochrona praw nabytych nie oznacza przy tym nienaruszalności tych praw i nie wyklucza stanowienia regulacji mniej korzystnych. Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał, że odstępianie od zasady ochrony praw nabytych jest dopuszczalne, jeżeli przemawiają za tym inne zasady, normy lub wartości konstytucyjne. Ocena zasadności zarzutu naruszenia zasady ochrony praw nabytych wymaga rozważenia, na ile oczekiwania uprawnionego, że prawa uznane przez państwo będą realizowane, jest usprawiedliwione. Zasada ochrony praw nabytych chroni bowiem wyłącznie oczekiwania usprawiedliwione i racjonalne. Istnieją dziedziny życia i sytuacje, w których uprawniony musi się liczyć z tym, że zmiana warunków społecznych lub gospodarczych może wymagać zmian regulacji prawnych, w tym również zmian, które znoszą lub ograniczają dotychczas zagwarantowane prawa podmiotowe”.

W wyroku z dnia 20 stycznia 2010 r., sygn. akt Kp 6/09: „Trybunał Konstytucyjny przypomina, że zasada ochrony zaufania jednostki do państwa i do prawa może znajdować się w kolizji z innymi zasadami i wartościami konstytucyjnymi, dla których realizacji w pewnych sytuacjach konieczne jest wprowadzenie zmian na niekorzyść jednostki. Jednostka zawsze musi liczyć się z tym, że zmiana warunków społecznych lub gospodarczych może wymagać nie tylko zmiany obowiązującego prawa, lecz także niezwłocznego wprowadzenia w życie nowych regulacji prawnych”.

Do przygotowywanego przez Senat RP projektu ustawy w dniu 30 lipca 2020 r. zostały przekazane przy piśmie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego uwagi Sądu Najwyższego, sporządzone przez Biuro Studiów i Analiz Sądu Najwyższego, sygn. BSA III – 021-210/20. W pkt 3 *Oceny wprowadzonych zmian* czytamy: „W świetle powyższego można uznać, że uchwalona w dniu 19 czerwca 2020 r. nowela ustawy emerytalnej czyni zadość wytycznym sformułowanym przez TK w wyroku z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16. Odnosi się ona do wszystkich rodzajów wcześniejszych emerytur wskazanych w art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej a kluczowym elementem jest nie tylko rok urodzenia (1953), ale także data złożenia wniosku o wcześniejszą emeryturę – 1 stycznia 2013 r.

Odnosnie do propozycji poszerzenia zakresu podmiotowego art. 194i i art. 194j ustawy emerytalnej przywołać natomiast należy wskazane w przytoczonej uchwale Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2019 r., sygn. akt III UZP 5/19, oraz w piśmiennictwie dotyczącym wcześniejszej uchwały z dnia 19 października 2017 r., III UZP 6/17 (por. K. Antonów, *Obliczanie wysokości emerytury na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w stosunku do ubezpieczonego*, Ministerstwo Rodziny i Polityki Społecznej ul. Nowogrodzka 1/3/5, 00-513 Warszawa e-mail: info@mriips.gov.pl, tel. 222-500-108

który miał ustalone prawo do emerytury przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę z art. 27 tej ustawy. Glosa do uchwały SN z dnia 19 października 2017 r., III UZP 6/17, OSP 2019/1/5, por. także analizę w sprawie BSA 111-410-22/17) zasadne twierdzenia, zgodnie z którymi brak odliczenia pobranych emerytur uprzywilejowywałby kategorię ubezpieczonych urodzonych przed 1953 r., nadużywając solidarności w relacjach między członkami wspólnoty ryzyka, w nieuzasadniony sposób uszczuplając jednocześnie przychody Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Stanowi to nadużycie solidarności w relacjach między członkami wspólnoty ryzyka, gdyż nałożono by na nią obowiązek sfinansowania wypłaty tej części emerytury w wieku powszechnym, która nie znajduje pokrycia we wcześniej wniesionym (zaewidencjonowanym), lecz wydanym (tj. pomniejszonym o kwoty pobranych emerytur) wkładzie ubezpieczonego stanowiącym zasadniczy element podstawy obliczenia emerytury. W konsekwencji wydaje się, że propozycja zawarta w ocenianym projekcie jest niezasadna.”.

Mając na uwadze treść przywołanych wyżej orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, uchwały Sądu Najwyższego oraz uwag Sądu Najwyższego do przygotowywanego projektu, a także ogólne zasady prawa ubezpieczeń społecznych, jak również przedstawione szacunkowe wyliczenia kosztów wprowadzenia zmian legislacyjnych proponowanych przez Senat RP, Rada Ministrów negatywnie zaopiniowała senacki projekt ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (druk nr 647).

Jednocześnie w związku z zadaniem pytaniem informuję, że Rada Ministrów upoważniła Ministra Rodziny i Polityki Społecznej do reprezentowania Rządu w toku prac parlamentarnych nad projektem ustawy zawartym w druku 647.

Z uwagi na powyższe wyjaśnienia uprzejmie informuję, że nie są prowadzone w Ministerstwie Rodziny i Polityki Społecznej prace nad zmianą przepisów w przedstawionej sprawie.

Mam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia wyczerpują zagadnienia pozostające w zakresie zainteresowania Pana Posła Jarosława Rzepey wraz z grupą posłów.

Z poważaniem

z up. MINISTRA RODZINY I POLITYKI SPOŁECZNEJ

Stanisław Szwed

Sekretarz Stanu

/-/ podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym